

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. IX. Argumenta contendentia non esse parvulis sufficienter provisum
de media ad salutem necessariis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

SECTIO NONA.

Argumenta contententia non esse parvulis sufficienter provisum de mediis ad salutem necessariis.

DICES: Deus interdum aliquid inspirat matri gravidæ, quod illa dum facit, causa est mortis infantis; movet eam exempli causâ ut concionem in tali templo audiat, quam dum audit, ruit templum, eamque unâ cum prole obruit: in hoc ergo casu videtur Deus nolle huius parvuli salutem, & media ei ad salutem necessaria non providisse.

Respondetur, In hoc etiam casu non velle Deum, ut parvulus ille non consequatur salutem, sed media ei sufficientia, quantum est ex parte Dei, providisse: quod verò hic & nunc infans morte planè inopinatè extinguitur, ac baptismum, & consequenter salutem non obtineat, est præter intentionem Dei, qui media generalia ei paraverat, nec ex voluntate Dei primariâ & antecedente provenit, quod iis frustratur. Imò ne quidem mortem matris hic directè vult Deus, sed tantum bonum animæ: quod verò illa simul cum prole ruinâ domûs opprimatur, est Deo per accidens. Addo, licet Deus matrem ob sua peccata vellet interfici, non tamen propterea vellet directè interfici prolem, multò minus ut non consequatur baptismum & salutem: nec enim effectus ex actione aliquâ secutus est semper agentis voluntarius, sed tunc solum, quando vel est intentus, vel eum quis impedire tenetur.

Dices secundò: ipsam etiam causarum naturalium dispositionem esse penes Deum; cum ergo hac eas ratione disposuerit, ut prius moreretur parvulus quam nasceretur, arguere videtur nolle Deum ut ad baptismum pertingeret. Hæc tamen illatio nullo modo subsistit: Deus quippe non eâ intentione res in hac serie ordinavit, ut parvulus mediis illis destitueretur, sed alias ob causas: quod autem ex hac occasione contingat interdum mors immatura parvuli, est per accidens, & præter Dei intentionem, qui quantum est ex se, diuturniorem illi vult vitam. Nec in tantâ rerum varietate ac vicissitudine, juxta communes divinæ providentiæ leges fieri potest, ut aliqui infantes hoc modo immaturè non extinguantur, nec citra ingens miraculum, contrarium potest accidere. Quo sensu intelligendus est S. Augustinus, dum Dei voluntati tribuere videtur, quod parvuli subinde baptismum non recipiant; huic nimirum voluntati id tribuit, quod causarum naturalium cursum sistere nolit, aut ordinem intervertere.

Dices tertio: ut adultus media habere censatur ad salutem sufficientia, seu gratiam, in illius situm esse debet potestate, ut mediis illis, seu gratiâ utatur si velit; ergo ut infanti sufficienter sit de mediis similiter ad salutem necessariis provisum, in potestate aliquorum saltem esse debet, ut ea, si velint applicent. Negatur tamen consequentia: causæ enim naturales, & rerum in universo dispositio non obstat gratiæ in eos infusioni; unde vim nullam causis hæc infert Deus, nec miraculosi quidquam operatur, dum adultos, interdum saltem, illuminat: ac proinde nisi hujusmodi lumen, seu gratiam aliquando iis infunderet, non faceret in hoc genere, quod ex parte sua potest. Secus res se habet in parvulis; quibus frequenter, nisi

veritatis venire, sed solos adultos venire vult ad agnitionem veritatis, cum parvuli pro eo statu ad veritatem, seu Dei cognitionem venire non possint; ergo illud D. Pauli dictum de solis adultis est intelligendum. Ad hoc tamen respondet ibidem S. Augustinus, parvulos etiam ad agnitionem veritatis habitu venire, quia habitu credunt dum baptizantur; tunc enim habitus iis fidei infunditur: imò vult eos venire actu, quia in cælum transmittuntur; ubi, inquit, est certa veritatis agnitio. Deus ergo parando infantibus hæc baptismum (quamvis ratione causarum secundarum, quarum naturalem cursum Deus impedire non tenetur, nec sine miraculo potest, eum actu non recipiant) vult quantum est ex se & inefficaciter, ut supra dictum est de reprobis adultis, eos venire ad agnitionem veritatis habituales: ut verò eodem modo vult eos salvos facere, vult etiam, quantum est ex se, ut in cælo veniant ad agnitionem veritatis actuales. Tandem pro his etiam parvulis est orandum; ergo Deus vult eos salvos fieri: illos enim omnes juxta Apostolum loco illo 1. ad Tim. 2. vult Deus salvos fieri, pro quibus est orandum.

VII. Secundò probatur: Christus pro omnibus omnino hominibus est mortuus, ut certum de fide esse ostensum est supra, Sect. 1. num. quinto. Sic 1. Joan. 2. vers. 2. de Christo dicitur: *Ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed etiam pro totius mundi.* Secundæ etiam ad Corinthios, cap. 5. vers. 19. dicit Apostolus: *Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi.* Unde universim Patres affirmant Christum verè esse Redemptorem omnium: quod saltem intelligi debet quoad sufficientiam; ergo providisse omnibus debuit media, quibus salutem consequi potuissent.

VIII. Nec satisfacit quod respondet Vasquez hic, Disp. 96. cap. 3. n. 10. ideo Christum esse omnium Redemptorem quoad sufficientiam, quod ipsius mors & passio fuerint in actu primo valoris sufficientis ad omnes redimendos, quodque parvulorum communis sit cum cæteris hominibus causa: hoc, inquam, non sufficit ut Christus verè dicatur eorum Redemptor, nisi aliquo saltem modo suam iis passionem applicuerit, & media quædam in eorum subsidium instituerit: quid enim ad redemptionem interest pretium esse sufficiens, si non offeratur, cum & demonibus valor sanguinis Christi pretium fuerit sufficiens, quorum nihilominus Christus non erat Redemptor. Nec etiam refert ad rationem Redemptoris causam iis cum aliis esse communem, nisi oblatio pretii sit etiam omnibus communis.

IX. Quod autem Christus, etiam hujuscemodi parvulorum sit Redemptor, ulteriùs probatur ex Concilio Tridentino, sess. 6, cap. 2. ubi asserit missum esse Christum, ut omnes adoptionem filiorum reciperent. Quod etiam expressè docet S. Prosper lib. 2. de Vocat. cap. 23. *Non irreligiosè, inquit, arbitror credi, quod isti paucorum dierum homines ad illam pertineant gratiæ partem, qua semper universis est impensa nationibus, qua utique si bene uterentur eorum parentes, etiam ipsi per eosdem juvarentur.*

Vult Deus parvulos venire ad agnitionem Dei: & habituales, & actuales.

Pro parvulis omnibus est orandum.

Christus pro omnibus est mortuus; ergo etiam pro parvulis.

Ut Christus sit omnium Redemptor, non sufficit ejus mortem fuisse ad omnes redimendos sufficientem.

Pretium non applicatum perinde est ac nullum.

Vltorius ostenditur Christum esse Redemptorem parvulorum.

I. Dices, Deus subinde inspirat matri, unde prole non mori infans.

II. Resp. Nec in illo casu vult Deus ut parvulus non consequatur salutem.

Deus non vult mortem matris hic propter peccata.

Quis effudit agni voluntarius.

III. Quod Deus causas naturales ordinat, non obstat voluntati salvandi parvuli.

Explicat S. Augustinus circa hæc parvuli.

IV. Differentia inter adultos & parvulos circa media ad salutem necessaria.